

hende om en tom Lade, og dertil fornam al Slags Kriblen omkring paa Kroppen ved Synet af Søren Røgter og hans Vadmelsfrakke. Hun havde ikke ladet Frøken Ragnhild i Fred, før hun havde faaet Lov til at tage med hende herhen; og paa hele Vejen fra Kyndløse havde hun været ganske febrilsk af forventningsfuld Spænding.

Men da Døren nu aabnedes og Emanuel traadte ind, kom der et lidt skuffet Udtryk i hendes Ansigt. Hun havde af Doktor Hassing hørt om den mærkelige Kittel-Dragt, hvormed Pastor Hansted plejede at færdes i Hjemmet, og han viste sig nu i ganske den samme lysegraa, langskødede Multumsfrakke og tæt tilknyttede Klædesvest, som hun havde set ham med forleden.

„Ja, her har De mig igen, Hr. Pastor!“ udbrød Frøken Ragnhild og rejste sig. „Det er rigtignok at falde med Døren ind i Huset til Folk; men Deres Hustru var saa elskværdig at sige, at det var de saa vant til her. Jeg haaber altsaa, at vi ikke kommer til Forstyrrelse . . . Ja, De husker vel nok min lille Veninde, Hr. Pastor,“ tilføjede hun og vendte sig mod Frøken Gerda.

Emanuel hilste tavs paa dem bægge og bad dem med en afmaalt Haandbevægelse at tage Plads igen.

„De har haft en lang Vej at gaa,“ sagde han lidt efter.

„Aa, ikke saa lang, som De vistnok mener,“ lo Frøken Ragnhild. „At gaa lige fra Kyndløse hertil vilde ganske sikkert have oversteget mine Kræfter; men saa galt er det heller ikke. Doktor Hassing skulde i Sygebesøg et Sted her i Nærheden, og saa kunde jeg ikke modstaa Fristelsen til at benytte Lejligheden og gøre Dem“ — hun gjorde her en lille Bøjning hen imod baade Hansine og Emanuel — „og mit gamle Ungdomshjem et Besøg. Vi kørte med Doktoren til noget, der hed — „Aasen“, tror jeg — og der skal vi træffe ham igen. Det er vist mindst en halv Times